

mende skulde gøre det for aabent Tæppe, men derimod skulde afgive en skriftlig Oplysning om sine Forhold. Ja, jeg indrømmer, at det lyder kønt, men jeg er overbevist om, at det ærede Medlem og jeg ogsaa vil være enige om, at saa vil Folk ikke altid forstaa de Domme, der bliver afsagt, for de hviler jo netop paa de Oplysninger, man har faaet om Vidnerne, paa, at man ikke har kunnet fæste Lid til de og de Vidners Forklaringer. Derfor er den Sag ikke saa lige at løbe til, og jeg er i Virkeligheden meget i Tvivl, hvad jeg for Resten ogsaa kunde mærke paa det ærede Medlem, at han selv var.

Det ærede Medlem kom med en Udtalelse, som jeg tror kunde misforstaaes, og jeg tror, jeg har det ærede Medlems Tilslutning til at rette den; han sagde, at Retsplejen her i Landet giver Overskud, og da den giver Overskud, kunde man godt betale Vidnerne noget mere. Det er ikke rigtigt; Retsplejen her i Landet giver Underskud, idet jeg ved Retsplejen forstaaer baade den civile og den kriminelle Retspleje. Hvis vi kun ser paa den civile Retspleje, er det rigtigt, at den giver Overskud, men under Retsplejen maa vi ogsaa medtage den kriminelle, og saa er Forholdet det, som jeg angiver, at den giver nogle Millioner Kroners Underskud; det ærede Medlem vil f. Eks. se ved at sammenligne de to sidste Finansaar 1924—25 og 1925—26, at Indtægterne er dalet fra 10—11 Mill. Kr. til 9—10 Mill. Kr., og hvad Udgiftssiden angaar, vil det ærede Medlem se, at i de to samme Finansaar er Udgifterne vokset med et tilsvarende Beløb, saa Underskuddet nu er 2—3 Mill. Kr.

I øvrigt finder jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Axel Møller ikke, at der i Virkeligheden er Grund til at komme nærmere ind paa disse Spørgsmaal. Vi vil kunne drøfte dem indgaaende i et Udvalg. Jeg skal da endnu en Gang takke de ærede Ordførere for de i Virkeligheden velvillige Udtalelser, der er fremkommet om Lovforslaget i det hele taget.

Vagn Bro: Jeg føler ikke Trang til at forlænge Diskussionen yderligere. Jeg vil kun gøre en enkelt Bemærkning overfor det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, der talte om, at jeg skulde repræsentere Hullet i den fynske Garde, som han sagde. Jeg maa i den Anledning sige, at dette er ingenlunde Tilfældet. Den fynske Garde har det uden al Tvivl saaledes, at den er rede til at formere saglig Front,

naar dette tjener de fynske Interesser bedst, og jeg kan kun henvise til, at jeg for øvrigt ret udførligt, saa udførligt, at jeg endogsaa næsten indhentede mig en Reprimande fra det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, gav saglige Grunde for, at den foreslaaede Ordning efter min Mening i det lange Løb vil blive til største Gavn juridisk set for saa vel den fynske som den sønderjydske Befolkning.

Hans Rasmussen: Det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister maa være blevet meget beskeden i sine Ønsker om Tilslutning til sine Forslag, naar han var i Stand til at takke ogsaa mig for den Modtagelse, jeg havde været med til at give det foreliggende Forslag. Jeg synes, at min Tale indeholdt saa mange Betænkeligheder, at der ikke blev meget at sige Tak for. Men naar der alligevel blev sagt Tak, maa jeg tage det som et Udtryk for, at Justitsministeren er blevet en saare beskeden Mand.

Blandt de Bemærkninger, der er fremført imod, hvad jeg har sagt, ønsker jeg blot at tage til Orde overfor et Par enkelte. For det første vil jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Søndre Landsret endnu en Gang gøre opmærksom paa, at det, der har været og er Hovedhensynet for min Gruppe og mig i denne Sag, er Ønsket om at komme over til flere og mindre Landsretter. Saa vidt jeg erindrer, var man i sin Tid inde paa at arbejde for Tilvejebringelsen af 6 mindre Landsretter her i Landet. Jeg tror, at en Ordning i den Retning vilde betyde adskillige Fordele for den almindelige Befolkning, idet den vilde gøre det lettere for Befolkningen at komme i Forbindelse med Domstolene og i det hele taget paa en Række Omraader vilde være at foretrække for de faa og større Landsretter. Det var Ønsket om saadanne smaa Landsretter, der for os var afgørende. Og naar det saa stillede sig saaledes som Tilfældet var i Fjor, at der kunde tilvejebringes en Jurisdiktion som den, der da var Tale om, nemlig det nuværende Sønderjylland sammenlagt med Fyn, forekom det mig, at der derved vilde være tilvejebragt en brugelig, rimelig og god Ordning, som man kunde vedtage, og som kunde være Forløber for en videre Udvikling paa dette Omraade.

Det lader jo imidlertid til, at nu er der ikke megen Stemning for noget i den Retning. Jeg beklager, at det radikale Partis Ordfører her saa tydeligt tager Afstand fra en Ordning, der tilstræber Be-